

«Ось уночі пробудились думки...»

Леся Українка

Ось уночі пробудились думки:
«Спиш?» – мені крикнули і залюбки
кров мою пити почали, як вампіри...
П'ють без ваги, без жалю і без міри...
Ось налетіла одна промениста,
як метеор, безпричальна, ветвиста
і пролетіла... її не спинить...
Чую, що погляд мій гостро зорить,
пильно пронизує темряву чорну, –
не подолати її неборну!
Думка пролинула, зсунулась тьма,
ось уже ясної й сліду нема...
Тільки даремно горять мої очі:
тьму освітити немає в них мочі...
Темно... Ох, мучать як думи-вампіри!
Годі, лишіть! всею силою віри
я узброяюсь тепер проти вас,
слухний, бажаний настав тепер час.
Вірю я в правду свого ідеалу,
і коли б я тую віру зламала,
віра б зламалась у власне життя,
в вічність розвитку і в світу буття,
власним очам я б не вірила й слуху,
я б не впевнялась ні тілу, ні духу.
Се ж бо для віри найвищя міра!
Думка питає: «І віра та щира?»

3.12.1905